

Román Sněhová země je společně s Hlasem hory považován ze stěžejní dílo Kawabaty Jasunariho. Úvodní pasáž, při níž se čtenáři až tají dech, bývá velmi často citována v japonských učebnicích literatury a svědčí tak o tom, že tento román zaujímá významné místo na poli japonské literatury, stejně tak jako sám autor. Za poklidně a pozvolně plynoucího času vyprávění jsou na půdě románu Sněhová země rozehrány křehké mezilidské vztahy. Hlavní hrdina se ocitá ve vnitřním konfliktu mezi dvěma krásnými, částečně protikladnými ženami a současně spočívá i ve vnitřních pochybnostech a niterném pocitu promarnění vlastního života.

O oblibě tohoto románu vypovídá nejen skutečnost, že se stal námětem četných filmových zpracování, ale také fakt, že byl přeložen do mnoha cizích jazyků, a tak se dostal do rukou čtenářů po celém světě. Vyskytuje se v něm množství míst se silným impresionistickým nábojem, v nichž je zobrazeno neopakovatelné kouzlo okamžiku. Byla to právě tato okouzující atmosféra, kombinace studeného světa Sněhové země a vroucích citů hrdinky Komako, prodchnutá jemnou nostalgií, evokací starých zvyklostí a ctností, jež upoutala pozornost čtenářů a přispěla k tomu, že Kawabata získal nejvýznamnější literární ocenění, Nobelovu cenu.